

2. Et Posthorn fra det fjerne,
et Suk af Nattens Vind,
et Giimt af en enlig Stjerne
vakte mit stille Sind.
Dit Billed sagte hensvæved
paa Nattens Baggrund huldt;
mit Hjerter sitred og bæved
længsel-og smertefuldt.

3. Min Tanke jeg dig sendte,
jeg sendte dig mit Blik,
ak, hvor mit Hjerter brændte,
at intet Svar jeg fik;
kun Pust af Nattevinden,
fra Grenen hist et Vink,
den kolde Dugg fra Linden
og Stjernens kolde Blink.

4. Du tænker vel, jeg har glemt dig?
Men, tro mig, om du kan,
jeg har i Hjertet gemt dig
og skal over Gravens Rand
trods Dødens bitre Kulde
hinsides Livets Kyst
bære dit Navn, det hulde,
prentet dybt i mit Bryst.

Chr. Winther.

141. Jeg lagde mit Hoved til Elverhøj.

(Sang af „Elverhøj.“)

Dansk Folkemelodi.

Moderato.

1. Jeg lag - de mit Ho - ved til El - ver - høj, mine Øj - ne de
fin - ge en Dva - le; da kom mig i Mø - de Jom - fru - er to, de
lokked mig med Sang og med Ta - le. Ej - a! hvor søl - som en Dans.

2. Striden Strøm den skiltes derved,
som førre var vant til at rinde,
alle Smaafiske, i Floden svam,
de legte med deres Finne.
Eja! hvor sølsom en Dans!

3. De vinked mig først, og saa trued de mig,
jeg stod som med Lænker bunden.
Da galede Hanen i fjerne By,
og Trolddommen var forsvunden.
Eja! hvor sølsom en Dans!

4. Thi raader jeg hver dannis Svend,
som ride vil i Skove,
han ride sig ikke til Elverhøj
og lægge sig der at sove.
Eja! hvor sølsom en Dans!

J. L. Heiberg.